75 років Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArclay 7-4125
УНСоюзу: BArclay 7-5337

РІК LXXV. Ч. 237. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 21-го ГРУДНЯ (DECEMBER) 1968 No. 237. VOL. LXXV.

— Короткі вісті —

П'ятниця, 20 грудня, 1968

В АМЕРИЦІ

ПРЕСОВИЙ АСИСТЕНТ ПРЕЗИДЕНТА - ЕЛЕКТА РИЧАРДА НІКСОНА РОН ЗІҐЛЕР заявив, що ставлення Ніксона до питання ціни на золото залишається незмінним. Склав цю заяву Зіґлер в погодженні з Дейвідом М. Кеннеді, якого Ніксон призначив на майбутнього секретаря скарбу ЗСА. Ніксон вважає, що ціна золота має залишатися на рівні, що його встановлено за президента Л. Б. Джонсона.

ПЛАТНІ ЧЛЕНІВ ОБ'ЄДНАНИХ ШЕФІВ ШТАБУ ЗСА мають бути збільшені до 50 000 дол. річно, згідно із пляном, що його випрацьовано в Пентагоні, і що його має ще затвердити Конґрес. Водночас будуть збільшені платні також офіцерів й вояків збройних сил ЗСА. Члени Об'єднаних Шефів Штабу одержують по 24.093 дол. на рік і крім того деякі додатки, які збільшують цю платню до понад 30 000. Тепер ця платня мала б бути збільшена до 35.000 і згодом, після того, як буде збільшена до 50 000 платня членів Федерального уряду, до тієї ж висоти.

В Н ЮЙОРКУ ПОЧАЛИ ЗАЩЕПЛЮВАТИ ВАКЦИНУ проти гонг-конґської інфлюенци, що її почали масово продукувати американські фірми. Інєкції одержують поки-що тільки старші особи, віком понад 65 років, або хворі. В Ню Йорку понад 20 процентів службовців установ і підприємств хворіє на інфлюенцу. У Вашингтоні захворів й пішов до шпиталю на лікування також президент Л. Б. Джансон.

В ЧИКАҐО АҐЕНТИ ЕФ-БІ-АЙ ЗААРЕШТУВАЛИ капітана Крайової Гвардії, двох сержантів і 29 інших осіб за участь у змові з метою одержати фальшиві посвідки про службу в Гвардії, щоб таким чином оминути покликання до військової служби. Командант Крайової Гвардії в стейті Ілліной Ричард Т. Данн заявив свою готовість допомогти у слідстві проти тих офіцерів Гвардії, які були причетними до змови.

В БРАЗИЛІЇ з наказу військового режиму заарештовано двох американських священиків, обвинувачених в участі в підривній діяльності проти уряду. Черанечий чин, до якого належать арештовані священики ,працює в Ст. Павльо.

ДРУЖИНА ПРЕЗИДЕНТА ДЖАНСОНА ЗАЯВИЛА у статті в „Ті-Ві Гайд-Маґазині", що вона — лейді Берд Джансон — відчуває радше співчуття ,як гнів супроти всіх тих, які замість любити Америку — приймають бездумливо антипатріотичний підхід до своєї батьківщини.

У БРАЗИЛІЇ УРЯД ЗАГРОЗИВ розв'язанням всіх політичних партій і закриттям газет за критикування його. Газети пишуть про весілля і погоду.

У СВІТІ

ГЕНЕРАЛЬНА АСАМБЛЕЯ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ РІШИЛА, що Британія повинна звернути Ґібральтар Еспанії найдалі до жовтня 1969 року. Ґібральтар належить Британії від Утрехтського миру в 1704 році, але Еспанія вимагала звороту його. Те рішення Генеральної Асамблеї було доказом на упадок впливів великодержав в Об'єднаних Націях. Та резолюція перейшла 67 голосами проти 18 при 39, що стрималось. Британія заявила, що те рішення її не обов'язує.

ПАПА ПАВЛО VI ПРИЙНЯВ І ПОБЛАГОСЛОВИВ 20-річну Франку Віоля і її 26-річного чоловіка Джузеппе Ріюзі з Сицилії. Франка Віоля вславилась тим, що вона відважно протиставилась існуючій від прадавніх часів традиції на Сицилії, що коли якась дівчина не хоче вийти заміж за того, що просив її, то він „має право" знасилувати її і тоді вона мусить вийти за нього, щоб рятувати свою добру славу. Коли відкинений нею Філліпо Мельодія знасилував її — вона все одно заявила, що не любить його й не вийде за нього та подала прати нього скаргу до поліції суду. Мельодію засудили на 11 років в'язниці, а дівчина стала такою героїною в очах всіх італійців, що й на Сицилії не могли бойкотувати її. Швидко потім вона вийшла заміж. В соборі св. Петра у Римі посадили її в передніх лавках і представили Папі.

ЛЕОНІД БРЕЖНЄВ СКІНЧИВ в минулий четвер 19 грудня 62 роки, будучи не тільки формально, як перший секретар компартії СССР, але й фактично найбільш впливовою фігурою в Совєтському Союзі. Це він, а не прем'єр Алексєй Косиґін ані міністер закордонних справ Андрей Громико, перепер постанову про інвазію до Чехо-Словаччини. Під час минулотижневої сесії Верховного Совєта Брежнєв, Косиґін і Підгорний весь час розмовляли, не цікавлячись промовцями.

ДО ЗАХІДНЬОЇ НІМЕЧЧИНИ ВЕРНУВСЯ 16-річний юнак, Гунтер Опперман, який „на злість" своїм батькам втік до Східньої Німеччини та при переході до Східнього Берліну напоровся на міну і втратив праву ногу. Він перебув три тижні у східньо-берлінському шпиталі, де відтяли йому ногу нижче коліна, після чого заявили, що він здатний до подорожі назад до батьківського дому.

ВІЙСЬКОВИЙ ДОРАДНИК У ТАНТА ЗРІКСЯ: Індійський генерал Індар Рік'є, який був командантом міжнародного війська ОН спершу в Конґо, після того на Кіпрі, зрікся свого становища, рішивши вернутися до торгівлі й хліборобства в Індії. Ген. Рік'є був дуже огірчений, коли — на вимогу Єгипту — генеральний секретар ОН У Тант відкликав міжнародне військо ОН з Синайського півострова, що причинилося до зосередження єгипетських військ і вибуху минулорічної війни між Ізраїлем та арабами.

ІНДІЙСЬКИЙ ВІЙСЬКОВИЙ МІНІСТЕР ТВЕРДИТЬ, що Комуністичний Китай має тепер 120 атомових бомб і продукує по 40 таких бомб щороку, з нищільною силою у промірі на 20 кілометрів та продукує далекосяжні атомові ракети на віддаль 2.000 миль. Міністер Сваран Сінь заявив в індійському парляменті, що Комуністичний Китай тримає 13-16 дивізій над індійським кордоном Індії.

ПІВДЕННО - В'ЄТНАМСЬКИЙ ВІЦЕ-ПРЕЗИДЕНТ НҐУЄН КАО КІ ЗАДУМУЄ відвідати різні західньо-европейські столиці, в яких він пред'явить що Північний В'єтнам повів був агресію проти Південного В'єтнаму та що підпільний Фронт Національного Визволення — це аґентура Північного В'єтнаму, ним заснована і керована.

В ТОРОНТІ ВІДБУВАЄТЬСЯ ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ

Торонто. — В п'ятницю, 20-го грудня, тут в приміщеннях готелю Лорд Сімко мало початися о год. 1:30 по полудні пленарне засідання Секретаріяту Світового Конґресу Вільних Українців. В нарадах заповіли свою участь члени Президії Секретаріяту з Канади, ЗСА, Південної Америки й Европи: президент СКВУ о. д-р Василь Кушнір, ВПреосв. Митрополит Максим Германюк, ред. Іван Сирник, мґр. Іван Іванчук, д-р М. Марунчак, д-р В. Іваницький, пані О. Залізняк, Проп. І. Яцентій, ВПреосв. Архиєпископ Мстислав, Йосип Лисогір, Ю. Ревай, І. Білинський, проф. д-р Б. Гнатюк,д-р М. Стахів, мґр. О. Данилюк та ін. На порядку нарад, крім формальностей, є звітування членів Секретаріяту і Контрольної Комісії, рямовий плян праці і бюджету на 1969-ий рік, обговорення плянів і проєктів про СКВУ в міжнародній акції, Шевченківський пам'ятник в Буенос Айрес, правильник праці Секретаріяту СКВУ, підсумки нарад, резолюції та кінцевий комунікат. Наради триватимуть до неділі, 22-го грудня вполудне.

В Неваді, у глибині 4,600 стіп під землею, відбулося висадження велетенської атомової бомби

Пагуот Меса, Невада. — В четвер 19 грудня ц.р. тут у дослідній шахті, широкій у своєму діяметрі на чотири стопи, і глибокій на 4 600 стіп відбулося висадження найбільшої в історії ЗСА термонуклеарної бомби могутности одного меґатону, що рівняється одному мільйонові тонн ТНТ (трінітротолуолу). Висаджена штучно бомба була яких 50 разів могутніша за ту, що її скинено на Гірошіму під час другої світової війни. Висадження найновішої сконструйованої в ЗСА бомби спричинило землетрус в усій околиці, але ж без будь-яких шкід навіть у найближчих до місця вибуху місцевостях. Зареєстрували цей вибух усі сейсмографічні стації світу. Ніякої радіяції на поверхні землі понад шахтою не занотовано. Згідно із договором про заборону атомових вибухів на поверхні землі з 1963 р., такі спроби вибухів можуть відбуватися виключно під землею і з тим, що вони не матимуть радіоактивних наслідків, шкідливих для населення поза кордонами даної держави. Відбувся вибух в околиці Бетті, сто миль на північний захід від Ляс Веґас. Як обсерватори, були допущені крім науковців й інженерів, також представники газет і телевізій.

Джансон передбачає бюджетову надвишку в поточному фіскальному році

Вашингтон. — Президент Джансон подав до відома, що в федеральний бюджет викаже в цьому фіскальному році невелику надвишку, першу після 1960-го року. В минулому фіскальному 1968 році, який закінчився 30 червня ц. р., федеральний бюджет мав 25.4 більйона долярів дефіциту. Чинниками, які спричинилися до теперішньої бюджетової надвишки, вважають збільшення прибутків, як також схвалення Конґресом в червні цього року закон про обмеження федеральних податків. До збільшення податків причинилося з черги інфляційне за своїм характером економічне пожвавлення в останніх місяцях, яке виявилося в збільшенні заробітних платень й інших прибутків. Проголосив своє повідомлення президент Джансон із тимчасової своєї гол. канцелярії, в шпиталі морської фльоти Бетесда у Вашингтоні, де він перебуває, захворівши на пересутду, згл. інфлюенцу.

У В'ЄТНАМСЬКІЙ ВІЙНІ ЗГИНУЛО 30.279 АМЕРИКАНЦІВ

Сайгон. — За останнім офіційним повідомленням від 1 січня 1961 року згинуло у В'єтнамі 30.279 американських військовиків та 452.329 північно - в'єтнамських і в'єтконґських. В минулому тижні йшли в різних пунктах завзяті сутички, в яких згинуло 222 американських вояків, та, в тому самому часі, 2.059 комуністичних вояків.

Невідомі злочинці пірвали доньку мільйонера в Атланті, вимагають 500,000 викупу

Барбара Мейкл
донька мільйонера

Роберт Ф. Мейкл
батько пірваної

Маямі. — У вівторок 17-го грудня ц. р. невідомі люди „кіднапували" 20-літню доньку американського мільйонера із Фльориди Роберта Ф. Майкла, яка перебувала в одному із мотелів в Атланті, Джорджія. Одночасно із цим вони звернулися до батька, щоб він склав 500000 долярів викупу, усе 20-долярових банкнотами. Слідство в справі пірвання Барбари Мейкл перейняло Еф-Бі-Ай й аґенти цієї установи перешкодили злочинцям відібрати вимаганий викуп, що його батьки пірваної пробували передати їм в умовленому місці. Два чоловіки, які прибули за викупом „втекли й гроші опинилися в руках Еф-Бі-Ай. Поліція має дані, що в справу „кіднапування" Барбари Мейкл крім двох чоловіків була вмішана також одна жінка.

ЗСА перестерегли Північний В'єтнам проти наїзду на Сайгон

Париж. — Полк. Га Ван Лав з північнов'єтнамської делеґації у Парижі признав, що заступник голови американської делеґації Сайрус Венс загрозив у розмові з ним поважними наслідками, якщо комуністи заатакують в Різдвяному чи новорічному періоді столицю Південного В'єтнаму Сайгон. Венс дав недвозначно зрозуміти, що в такому випадку було б неможливо продовжувати Паризьку мирову конференцію та що ЗСА, вірогідно, відновили б бомбардування Північного В'єтнаму. За відомостями американської військової розвідки три до чотири північнов'єтнамські реґулярні дивізії разом із деякими з'єднаннями В'єтконґу зосереджені в джунглі, сумежній із Сайгоном та в недалекій кордонній смузі Камбоджі. Названий північнов'єтнамський представник будь-що відповів, що американські погрози „ніколи не захитали нашої рішучости боротися за нежалежність і свободу", — однак можна припускати, що комуністи вирічуться нової офензиви проти відкритого міста Сайгону й інших південнов'єтнамських міст, якщо дізналися, що ЗСА у відповідді відновлять бомбардування Північного В'єтнаму. Паризька конференція не збереться під час Різдвяних свят, бо одначово деякі члени американської делеґації — наприклад, Сайрус Венс, як і південнов'єтнамський віце - президент Нґуєн Као Кі, відлітають на Різдво до Америки чи пак Південного В'єтнаму. Зате Аверелл Гарриман залишається через Різдво у Парижі. З важливіших подій треба згадати про проголошення підпільною комуністичною радіостацією в Південному В'єтнамі рішення Вєтконґу — звільнити трьох американських полонених, при чому комуністи зажадали, щоб з американського боку з'явилась на відповідному місці й у визначеній годині недалеко Сайгону американська делеґація не більше 5-ох необзброєних осіб для усті-нення процедури передачі полонених. В'єтконґ хоче тим чином дістати пропаґандивний матеріял для розголошення, що ЗСА ставляться до нього, як до „рівнорядного партнера", а то й „визнають" його. У полоні В'єтконґу є з найменше 50 американців. На Різдво й Новий Рік буде у В'єтнамі коротке перемир'я.

Північна Корея звільнить внедовзі цілу залогу „Пуебло"

Сеул. — Південно-корейська преса принесла — покликавшись на авторитетні джерела — вістку, що можна сподіватися, що внедовзі, може навіть ще перед Різдвом, себто середою найближчого тижня, Північна Корея звільнить 82-ох членів залоги американського корабля „Пуебло", що його схопила 23 січня ц.р. В минулий четвер відбулася 27-ма з черги 5-тигодинна зустріч представників ЗСА й Північної Кореї у Панмунджоні, на якій обговорювано цю справу. За корейською пресою та повідомленнями аґенції Асошієйтед Пресс — американська сторона погодилася признати, що „Пуебло" порушив територіяльні води Північної Кореї з цього приводу висловити свій жаль. Зрештою, з офіційної сторони нічого про це не сказано, а речник Державного Департаменту Роберт Клоскі натаврував газетні вістки у цій справі, як шкідливі для справи. Державний Департамент повідомив тільки родини полонених моряків, що всі вони знаходяться в доброму здоров'ї. Один з них згинув в часі, як північно-корейські комуністи захоплювали „Пуебло" і вскакували на його чердак.

Південно-азійська держава Камбоджа звільнила 11 американських вояків, схоплених 17 липня ц.р., які ненароком заплили своїм човном на води Камбоджі, й одного американського летуна, який вискочив з літака під час лету над прикордонною смугою Південного В'єтнаму й Камбоджі.

Джевітс пропонує економічну організацію для арабського світу

Ню Йорк. — Нюйоркський сенатор Джекоб Джевітс, промовляючи до 1.000 учасників бенкету у готелі „Амерікана" в Ню Йорку у честь Ири Вальдмана, власника сотень харчових крамниць, запропонував, щоб західньо-европейські держави виступили з ініціятивою створення для Близького й Середнього Сходу, конкретно для арабського світу, подібної економічної організації, як Европейська Економічна Спільнота. Арабські держави, мовляв, практично недоступні тепер для американського капіталу, бо арабські державні мужі волють говорити тільки з совєтськими амбасадорами. Але на довшу мету це не може втриматися. Тому треба створити щось у роді міжнародної консорції, зацікавленої в басейні Середземного моря, куди належить арабська Північна Африка. Членами такої організації повинні бути Тунізія, Марокко, Туреччина й Іран, і також Ізраїль повинен взяти в ній участь. Нічого не шкодило б теж запросити туди Совєтський Союз. Сенатор Джевітс не уточнив свого проєкту: чи міг би в тій організації партиципувати американський капітал і на яких міжнародно-правних основах спіралась би така організація.

Французькі славісти звернулися із закликом протестувати проти окупації ЧССР

Париж. — Група французьких славістів відгукнулися на заклик чеських славістів у справі окупації ЧССР військами держав Варшавського пакту і звернулися до окремих національних комітетів славістів світу з низкою пропозицій, а саме: Підписати заяву такого змісту: „Славісти всього світу засуджують агресію, вчинену супроти ЧССР 21 серпня 1968 року; протестують проти умов, на яких стаціонування чужинецьких військ було накинуте країні й урядові, а які цей факт уважають неправдивим; домагаються повної віднови чехословацької суверенности": Зорганізувати світовий „День солідарности славістів з Чехословаччиною". У програмі цього „Дня" в кожному місті, де існують славістичні катедри були б влаштовані славістичні доповіді про Чехословаччину, написані для льокальної преси славістичні статті на ту саму тему, вислані славістами протестаційні звернення до амбасад країн-агресорів. Цей заклик до славістів світу підписали: Жан Бонамур, Франсуа Фляман, Кльод Фрйо, Поль Гард, Анрі Ґранжар, Жозе Жоанне, Люї Мартіне, П'єр Паскаль.

КАСИР УНС ПЕРЕДАЄ КОЛЯДУ КАСИРОВІ ЗУАДК

До багатьох добрих традицій українців в Америці належать щорічні пожертви різдвяносвяточної „коляди" на харитативні цілі Злученого Українського Американського Допомогового Комітету. Зберігаючи і підтримуючи цю славну традицію, Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу на своїх нарадах 17-го грудня схвалив асиґнувати на цьогорічну „коляду" для ЗУАДК суму $1 000.00, закликаючи рівночасно свої Відділи та інші установи і всіх громадян, щоб пішли за цим прикладом. На фото: головний касир УНС дир. П. Пуцило (зліва), скориставши з нагоди відвідин в Головній Канцелярії УНС касира ЗУАДК проф. д-р Богдана Гнатюка 18-го грудня, вручив йому цю „коляду" УНС для ЗУАДК у формі чека на тисячу долярів.

30 українців з Югославії відвідали Рим, мали авдієнцію у Папи

Рим. — Напівофіційний пресовий орган Ватикану „ЛьОссерваторе Романо" в числі з 28 листопада повідомив, що в листопаді прибула до Риму група українських прочан із Югославії, під проводом о. д-ра Сильвестра Кіша. Більшість прибулих вірних походить із Крижевацької єпархії. Дня 27 листопада цю групу прийняв на авдієнцію Папа Павло VI, який, як подає „Ль'Оссерваторе Романо", „спеціяльно привітав українських прочан" та мав з ними довшу розмову. В кінці авдієнції Папа Павло VI зфотографувався з прочанами на згадку. Провідник цієї групи українців з Югославії о. д-р С. Кіша, походить з м. Кучура. Українці були прийняті на загальній авдієнції, але із спеціяльним вирізненням і увагою.

Помер Норман Томас, шестикратний соціялістичний кандидат на президента ЗСА

Норман Томас, який шість разів безуспішно кандидував від Соціялістичної партії на президента ЗСА, помер у домі для старих людей в Гантінгтоні, Л. А., у віці 84 р. Рік тому він переселився із свого будинку в Колд Спрінг Гарбор до старечого пенсіонату. Довідавшись про його смерть, президент Джансон сказав, що „Америка з його смертю втратила одного з найкращих своїх промовців, письменника і творчого мислителя". Хоча Норман Томас зазнав у політичному житті поразок,однак, сказав президент Джансон. „він завжди був людиною віри. Це була гуманна і завзята людина, яка дожила до того, що побачила, як багато справ, котрі він висував, стали законами у цій країні". Віце-президент Гомфрі у своєму посланні підкреслив, що хоча Н. Томас ніколи не виграв виборів, він постійно змагався за удосконалення соціяльної програми, і тому „ми стали країною людьми завдяки йому". На смерть Н. Томаса відгукнулись також інші американські діячі. Про те. Норман Томас не мав популярности, свідчать його шестикратні спроби й поразки у виборах на президента, але його постійні домагання підвищення платні працюючим, кращого їх медичного та ін. забезпечення, расової рівности й ін. стали врешті-решт законами, і тому в кінцевому підсумку життя Н. Томаса не минуло безслідно.

Хор СУМА виступить на телевізії в різдвяній програмі

Ню Йорк. — Дівочий хор місцевого Осередку СУМА ім. ген. Тараса Чупринки виступить на спеціяльній різдвяній телевізійній програмі "Bell Telephone" на National Broadcasting Company — NBC — 24-го грудня ц.р. Програма передаватиметься цією телевізійною компанією по всій країні. В Ню Йорку вона буде передавана на каналі ч. 4 о год. 7:30 ввечорі. В цій самій програмі виступить танцювальний ансамбль цього Осередку „Верховинці" під проводом Олега Гензи. Хор СУМА нараховує 60 співачок і ним диригує інж. Р. Степаняк. Ця одногодинна програма, в якій українці беруть участь, називається „Світ Різдва" (The World of Christmas).

ПРОФ. РОСТИСЛАВА ТЕМНИЦЬКА ВАЖКО ЗАХВОРІЛА

Нюарк. — Проф. Ростислава Темницька, дружина сл. п. Володимира Темницького, міністра закордонних справ УНР в уряді Бориса Мартоса, учителька фортепіянової гри Українських Музичних Інститутів у Львові, в Німеччині і в ЗСА, важко захворіла і перебуває в шпиталі св. Марії в Пасейку, Н. Дж.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n. Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 9118.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Дисонанси між союзниками

30-го жовтня президент Джансон заявив у радіотелевізійній промові до народу, що він видав наказ припинити бомбардування Північного В'єтнаму та всі інші ворожі акти проти нього і що — за осягненим порозумінням — уже від середи 6 листопада ц.р. візьмуть участь у Паризькій конференції представники підпільно-революційного Фронту Національного Визволення, як і уряду Південного В'єтнаму. Від того часу минуло близько семи тижнів, але й досі не відбулось ні одного засідання тієї конференції. Спершу постав конфлікт між Сайґоном і Вашинґтоном, при чому з американського боку закидувано південнов'єтнамському урядові, що він погодився був на проголошені Президентом умови, але після того почав робити труднощі, а з південнов'єтнамського боку закидувано американцям, що вони хочуть примусити сайґонський уряд вести переговори з комуністичними повстанцями-терористами.

Коли врешті той конфлікт улягся з великою заслугою в цьому досвідченого дипломата Елсворта Банкера, амбасадора ЗСА у Сайґоні, то вже в Парижі, після приїзду туди південнов'єтнамської делеґації, почалась нова серія непорозумінь. Комуністи, зручно використовуючи бажання Америки чимскоріше закінчити війну і вразливість південних в'єтнамців на пункті їхньої державної суверенности, намагалися роздути непорозуміння між Америкою й Південним В'єтнамом, забити між ними клина, представляючи себе миролюбцями на відміну від південних в'єтнамців, і вимагаючиназверхньою формою конференційного стола підкреслити „чотиристоронній" характер конференції, себто — „незалежний, рівноправний і повноважний" характер також делеґації Фронту Національного Визволення. Делеґація Південного В'єтнаму рішуче відкинула цю вимогу, ствердивши, що вона готова переговорювати з Північним В'єтнамом, як дійсним аґресором, творцем і наказодавцем Фронту Національного Визволення, але не хоче переговорювати на базі рівного з рівним — з вислужниками Ганою з названого Фронту.

На превеликий жаль, не тільки більшість американської преси, але й деякі видатні особи з Уряду та Конґресу пішли в цій справі по лінії ліберальних газетних звітодавців, признаючи по суті рацію комуністам, а не південнов'єтнамським державникам-патріотам. Секретар оборони Кларк Кліффорд одверто закинув Сайґонові, що це він гальмує ділові переговори на паризькій конференції, і загрозив, що Вашинґтон і Ганой можуть без його участи порозумітися щодо відкликання військ з Південного В'єтнаму й залишення політичної розв'язки проблеми „самим в'єтнамцям". Практично, це значило б, що Вашинґтон і Ганой говорили б тільки про відкликання з Південного В'єтнаму американських військ, бо Ганой стояв і стоїть на становищі, що в Південному В'єтнамі нема ні одного його вояка, отож аґресором є тільки Америка. Демократичний сенатор Джордж МекҐоверн пішов ще далі, заявивши, що віце-президент Південного В'єтнаму Нґуєн Као Кі ніби за гроші американських податковців гуляє у Парижі, тоді як у тій країні все ще гинуть американські вояки.

Можна зрозуміти тугу за миром американських керівних кол і всього американського народу. Але не можна зрозуміти, чому, після семи років такого ведення — за порадами цивільних політиків — війни, при якому годі було перемогти маленький Північний В'єтнам, треба тепер дразнити, ображати провід Південного В'єтнаму й неначе виправдувати цим твердження комуністів, що американці поводяться в тій країні, як у своїй „колонії", і ставляться до тамошнього уряду, як до своїх „лакеїв". Такої поведінки аж ніяк не виправдує амбіція Джансона перейти до історії як президент, що не тільки вів В'єтнамську війну, але й закінчив її. За всіма отими дійсними й уявними дисонансами видно досить виразно, що ані північні ані південні в'єтнамці не квапляться до мирових переговорів наприкінці урядування президента Джансона, не знаючи, хто буде наступником голів американської делеґації Гаримана і Венса і яке засадниче становище займе новий президент.

Покищо Нґуєн Као Кі має рацію, заявляючи, що годі уявити, щоб Пейпінґ або Москва публічно критикували Північний В'єтнам, а ЗСА не цураються робити цього супроти свого південнов'єтнамського союзника. Ясно, що не користають на цьому ані справа миру, ані престиж З'єднаних Стейтів, а користають тільки комуністи.

ДУМКИ СВЯЩЕНИКА

У пресі, а ще більше в приватних розмовах можна почути критичні завваги щодо релігійности нашої світської інтеліґенції. Добре, ми це приймаємо як частинну правду, але одночасно поставимо деякі вимоги до інтеліґенції духовної.

Світські інтеліґенти чи загалом освічені миряни мають певне право і обов'язок вимагати відповідного поземy і в духовників. Тут хочемо сказати про найважливіше і найбільш маркантне, що відбивається дуже неґативно на житті нашої Церкви.

Проповідь має бути говорена, а не читана. Тим часом у нас подекуди буває так, що священик відчитає з кусника паперу коротку проповідь і вже гадає, що він виконав свій обов'язок навчати і проповідувати. Уважаємо, що це є зневага і свого уряду і своїх слухачів. Коли нині наші й не-наші політики потраплять виголошувати блискучі промови, що їх аж любо послухати, то в наших деяких церквах ми чуємо проповіді на дуже низькому рівні. Священик, що проповідує науку Христа, також повинен мати виплекану мову, а не бути мовним недоростком і сяк-так вимучити кілька речень перед авдиторією.

Далі — проповідь мусить мати відповідний час тривання. Говорити 5-10 хвилин це замало. Нині ж є стільки проблем, і нарід хоче почути думку Церкви та добру на них розв'язку, а коли цього не почує, тоді слухатиме непокликаних. Коли б священики краще і довше проповідували, то не було б такого безголов'я, от хоча б і з тою папською енциклікою. Адвокат ніколи не дивиться на час, а в церкві часто більше важить коротка, як успішна проповідь. Це теж зневага слухачів і мачушине трактування Божої правди. Взявши до уваги, що понині ми не маємо вповні зрозумілого по-українськи богослуження, потреба проповіді є куди більшою.

Проповіді повинні бути не двомовні, але таки українські. Хоч є священики, які просто вважають своїм обов'язком конче двома мовами говорити, це свого роду нонсенс: і одні нудяться і другі нудяться, і одних не вдоволить і другим не догодить. Також не вичерпає проповідник добре належного арґументу. Якщо наші церкви українські, то й українська має бути проповідь.

Проповіді по наших церквах повинні бути довші, як по латинських, бо ми українського слова властиво увесь тиждень не чуємо поза домом, і тому варто людям його послухати. Також щоб і ті, що менше нашу мову розуміють, могли дещо второпати. За 5-7 хвилин вони напевно не змерзнуть і не впріють!

Проповіді повинні виголошуватися доброю літературною мовою. Ми маємо повне право вимагати цього від священиків. Бо що ж то за інтеліґенція, яка навіть не знає як слід своєї мови? Як нині по-літературному проповідують місіонарі по чужих краях, то й священики повинні належно виголошувати проповіді. Інакше — це маловаження слухача, понижування і нашого слова і нашої культури.

Проповіді чужою мовою деморалізують наших вірних. Так, деморалізують, бо вони якраз по наших церквах навчаються легковажити свою мову. Що ж то за мова, що з власної хати, власної церкви мусить уступатися! Арґумент, що, мовляв, є такі, які не розуміють по-українськи, часто виявляється неправдивим. От один священик з Галичини прийшов до парафії, де говорилося одну проповідь по-англійськи. Він, не знаючи англійської мови, запитав, скільки є таких, що не розуміють по-українськи. На цілу церкву було чотири, що не розуміли. Ось і маєш потребу іншої мови! Зрештою, коли б наші духовники постійно і добре по-українськи говорили, то навіть ті, що з дому не навчилися своєї мови, могли б легко навчитися в церкві.

Проповіді повинні виголошуватися при кожній нагоді, якщо є більше людей, серед тижня, а не лише в неділю, коли церква битком набита.

У проповідях треба брати до уваги український елемент. Був собі один такий священик, що протягом років ні разу у своїй проповіді не дав прикладу з українського життя чи нашої історії, принаймні історії Церкви.

Ще завважили ми одну річ, яка нас болить: наші священики, головно роджені поза Україною, майже не дописують до нашої преси, до наших газет католицьких і звичайних, так званих національних. Таж нині преса має таке велике значення і не використати цього елементу? Що це значить? У той час, коли наші студенти, і то по всіх газетах, забирають слово, наші священики мовчать і не видно їх на цім відповідальнім полі. Молода студентка Наталя Дяків може писати, і на її слово відгукується молодь із ЗСА та Канади, але не може написати один-другий молодий духовник.

Це виглядає, як свого роду бойкот українського друкованого слова. І про це ніхто нічого не каже і не пише. Замало нам на серці лежить доля нашої Церкви.

Ми не пишемо всього цього зі злоби чи критикоманії, алі зі щирого серця, щоб наші церкви стали маґнетом для української людини, щоб правда Божа проповідувалася в них рідною мовою, щоб вірні мали здоровий корм по наших церквах!

о. Н. Н.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, а нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

Степан Максимюк

ГОЛКОЮ ПО ПЛАТІВКАХ

(2)

В американській фірмі "Super Recording Company" в містечку Glen Ellin у стейті Ілліной вийшла перша з серії трьох довгограйних платівок Ії та Любомира Мацюків під назвою „Українські сольо і дуети з оркестрою", на якій відомі солісти наспівали пісні українських композиторів М. Лисенка, Ф. Надененка, Д. Січинського, К. Стеценка, В. Заремби і В. Шутя.

До платівок легкого жанру приєднався в кінці минулого року звукозапис Володимира Старосольського п.н. „Пісня Володимира", на якій, разом із Старосольським, співає також Люба Понятишин. Жанр усіх пісень модерний, у виконанні їх беруть участь і молоді американці — гітарист Філ Бороф, син відомого американського телевізійного артиста Арта Лінклеттера, Баб Лінклеттер та ін.

На початку цього року канадійська фірма "Rusalka Records" випустила стереоплатівку співака легкого жанру і поета Ігоря Шанковського п.н. „Туга на Півночі". В рецензії „Нового Шляху" з 30 березня 1968 р. В. Л. підкреслював, що ця платівка „справді варта, щоб її послухати, а ще більше, щоб її не один раз протанцювати. Це одна з найкращих наших, виконаних на Заході, платівок з танцювальною музикою".

Хоча в цьому перегляді згадується виключно платівки, накручені виконавцями-емігрантами, не можна не згадати платівки, яку випустила фірма „Хвилі Дністра", альбом ч. 24, під назвою „Два кольори", що набрала популярности між українцями Канади і ЗСА. На тій платівці репродуковано совєтські записи десяти українських пісень, найпопулярнішою з яких є пісня „Два кольори" — муз. О. Білаша, слова Д. Павличка, у виконанні Д. Гнатюка. Велике враження справляє пісня „Полонина", муз. К. Мяскова, сл. В. Безкоровайного, у виконанні А. Мокренка. Друга сторона цієї платівки знайомить слухача із теперішнім модерним в Україні музичним жанром. Цікавіші з них — „Квіти ромена" у виконанні В. Купріна під акомпаніямент джазового ансамблю Л. Вербицького з технікою подвійного запису голосу самого Купріна, „Пісня гуцула" у виконанні чоловічого вокального квартету та „Зоряна ніч", музика і слова А. Кос-Анатольського, також у виконанні вокального квартету та інструментального ансамблю М. Скорика.

Вкінці — записи вокальних ансамблів та хорів.

У Торонті появилася на ринку довгограйна платівка із записом українських пісень у виконанні хору Філії УНО в Торонті „Боян", під проводом дир. Степана Гуміиловича. На платівці народні пісні, композиції Леонтовича, Скалецького, Барвінського і Котка, а також записи жіночого квартету УНО пісень „Ірчик" Гуміиловича та „Було колись, дівчино" в гармонізації Стеценка.

У 15-річчя квартету „Верховина" з Торонта випущено довгограйну платівку, на якій „об'єднано з добрим смаком і тонким відчуттям стилю твори різних жанрів". Крім гуцульських пісенних скарбів, притаманних „Верховині", є на платівці ще романси і танцювальні мелодії Б. Веселовського, А. Гнатишина, А. Кос-Анатольського, В. Безкоровайного, Р. Купчинського і В. Балтаровича. Музикознавець Іван Менделюк твердить у своїй рецензії, що „платівка „Верховина" це для любителів легкого жанру музики душевний відпочинок і відпруження".

У листопаді 1967 р. вийшла у Вінніпеґу в українській звукозаписній фірмі „Ві-Рекордс Лімітет" довгограйна платівка п.н. „Карлики співають". На платівці записано популярні та танцювальні пісні у виконанні квінтету молодих українських співачок.

Цього року в тій самій „Ві-Рекордс" фірмі випущено ще одну довгограйну платівку п.н. „Українські серденятка" у виконанні дуету Долорес Митрик і Анни Січ. На платівці записано 12 пісень: „Гуцулка Ксеня", „Галю", „Грай, балалайко" (навіть!..), „Спомин", „Колись моя любов", „Рожі", „Сон", „Бродяга", „Місяць на небі", „Бували дні", „Опале листя" і „Рибалка молоденький".

У Мельбурні (Австралія) звукозаписна фірма „Майленд Спешіелти Пр." видала довгограйну платівку п.н. "Ukrainian Songs" у виконанні українського хору „Чайка". Цей хор у складі понад 40 співаків наспівав твори М. Лисенка, Давидовського та ін. Крім хору „Чайка", на платівці є ще записи чоловічого квартету „Акорд" і жіночого квартету „Корали". Друга сторона платівки закінчується прегарним „Маршем нашої Батьківщини" М. Лисенка у виконанні хору, із закликом „Нумо до праці святої", що є першим записом на платівку цього маловідомого патріотичного твору М. Лисенка.

Через відсутність центрального архіву українських звукозаписів при будь-якій з наших наукових установ або музеїв, важко охопити всі платівки, що з'являються на загальному ринку. Тим більше неможливо все те доглянути одній людині, або всі ті випуски купити, коли багато з них навіть не оголошується в пресі. Що гірше, їх ніхто досі не спромігся систематично каталогувати. До цього часу появилися тільки частинні каталоги українських звукозаписів, які далеко не повні щодо найбільш елементарних даних про платівку, виконавців чи композиторів. Тому звертаємося до всіх видавців і власників українських звукозаписних підприємств з проханням присилати система-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Леонід Полтава

На службі громаді

Не можна уявити ні найменшої суспільної одиниці — родини, ні організованої групи людей, ані державного життя народу без певного, досвідченого керівництва чи провідництва. В традиційній українській родині таке провідництво, а радше відповідальність за родину спадає на найстаршого, звичайно ж на батька; в об'єднаному гурті людей — на вибрані керівні органи, а в цілій громаді — на її найвище представництво, що є також вибраним. Навіть гетьмана вільне козацтво на Запоріжжі обирало своєрідним „голосуванням" — підкиданням шапок угору на знак згоди, або ж не підкиданням, що означало провал кандидатури.

Українську спільноту в З'єднаних Стейтах Америки, зокрема організовану і національно-свідому її частину, яка є прикладною частиною великого й багатонаціонального американського народу, вже понад два десятиліття репрезентує Український Конґресовий Комітет Америки. УККА об'єднує велетенську більшість усіх українських організацій, товариств та спілок, важливу ролю в ньому відіграють співтворці УККА — братські забезпеченеві Союзи.

Сила УККА полягає головно в тому, що ця центральна українська політична репрезентація в ЗСА не бере для своєї праці жадного цента з будь-якого не українського джерела. Жертвенна, дійсно патріотична громада оплачує свою виборну чільну установу установ, якою є УККА. За ці народні фонди УККА не лише утримує при дуже скромній платні кількох співробітників своєї канцелярії, але й видав уже понад 30 томів англомовних праць про Україну і нашу боротьбу, видає „Український Квартальник", „Український Бюлетень" та україномовний бюлетень „Конґресові Вісті", посилає своїх представників на важливі політичні наради, включно із закордоном, інформує вільний світ і т.д. УККА на внутрішньому відтинку координує наші дії і працю, і завдяки УККА про нас знають, як про одну з найкраще зорганізованих етнічних спільнот у ЗСА, — знають тут і знають там, в Україні.

Навіть офіційна совєтська преса змушена реаґувати на вістки й видання УККА, що проникають поза залізну заслону. Партійно-ідеологічний і найбільш вислужницький перед Москвою журнал „Комуніст України" вже декілька разів атакував англомовний „Український Квартальник" УККА, усвідомлюючи, яку важливу працю він виконує серед представників американського народу і англомовних читачів у інших країнах вільного світу.

Як, мабуть, кожна людина, так і УККА має в своїй праці певні недотягнення, хоча в міру спроможности старається реаґувати відразу ж на різні антиукраїнські й антиамериканські прояви. Так, для прикладу, УККА негайно ж вислав протест до генерального секретаря ОН і пояснення, чому американські українці обурені нагородженням репрезентанта комуністичної диктаторсько-русифікаторської партії П. Недбайла з рамени ОН, та ще й нагородою з нагоди Року Прав Людини. Таких прикладів оперативности УККА

(Закінчення на стор. 3-ій)

З НАШИХ БУДНІВ

СВ. МИКОЛАЙ У НЕБЕЗПЕЦІ

Довгі роки було для мене загадкою, чому місцевий, американський св. Миколай, або так званий Санта-Клос, не носить мітри і митрополичих риз, як у Старім Краю, а вдягається в яскравочервону уніформу?.. Прийшлося трохи „подумать, в голові подлубать", і справа виснилась сама собою: звичайна річ, поки святий угодник діб'ється в наші сторони з підполярного кола, він мусить переміряти тисячі миль дороги, мандруючи вдень і вночі, часто відлюдними околицями, лісами-вертепами, і то в такому часі, коли по лісах увихаються ловці-молодці, стріляючи оленів...

А ми вже щось трохи чули і знаємо про американських мисливців... Напевно всі бачили в газеті фотографію того фармера, що одяг свою корову в білу опанчу і виписав на ній великими літерами „кав" — тобто „корова". „Наші гантери — це чудаки, — пояснював репортерові. — Побачить такий міщух створіння з рогами та хвостом і зараз думає, що це олень... І бабах! — стріляє в бідну тварину!"

Передбачаючи таку небезпеку, Санта-Клос одягається в усе червоне, щоб здалеку було видно, хто їде, щоб замотеличені мисливці не постріляли йому реніферів, а то й, бува, самого чудотворного візника не порешетували кулями.

Що це не жарти, а справа життя або смерти, впевнився я недавно на Союзівці, під час товариської зустрічі працівників цієї оселі. Як довго сидиш у барі „Веселка" — все в порядку, спокійно і затишно. А тільки відійдеш трохи в ліс, у напрямку „Києва" чи „Львова", — там, брате, стрілянина, пальба, ніби на в'єтнамському фронті під час мирових переговорів!.. Тож і не диво, що всі сталі мешканці Союзівки та її сусіди одягаються в захисні, червоно-латасті куртки чи бекеші, бо береженого, як то кажуть, сам Бог береже...

Мабуть, слідом св. Чудотворця і небесного зверхника пішов також парох Союзівки, всіми люблений і шанований о. Любомир Гузар... Він, щоправда, не носить комплектної свято-миколаївської уніформи, але купив собі, — від усякого припадку, — червону шапку! Парафія о. Любомира широка та розлога, від Керґонксону до Покіпсі, і нашому о. пароховi часто приходиться відвідувати парафіян по різних справах, а на біду — багато не треба...

Тепер саме о. Любомир роз'їжджає по своєму духовному господарству з святочними карточками, що їх недавно видала парафія Пресвятої Трійці в Керґонксоні, щоб придбати трохи фондів на будову церкви. Між карточками — прекрасна репродукція Різдва Христового мистця Михайла Мороза, — не того, гантерського Різдва, а „керґонксонського". Бо Михайло Мороз, це мистець такий щедрий і соборний, що потрапить обслужити своєю творчістю і Гантер, і Союзівку, і Глен Спей, — як зайде для цього потреба... Як же часто буває, що гарна святочна картка з щиросердечним привітом від когось рідного-близького є для вас найкращим дарунком св. о. Миколая!

І к е р

СВОБОДА ЦІНИ НЕ МАЄ

Ярослав Гайвас

(20)

Збоку підійшло їх ще двоє, і оточеного повели мене до трамваю, де зайняли ми цілу платформу. За пару зупинок вискочили і впхнули мене до авта. Швидко, справно, за пляном. Плянували ми, але плянували й вони...

Сенсацією стали ми в команді поліції на Лонцького. Майже всі аґенти з української секції знали мене, і тепер підходили по одному чи групою, приглядалися й насміхались. Одні нібито вітали і просили бути гостем, інші лаяли грубо.

Протягом довгих років революційної роботи мені не раз доводилося бути арештованим, відсидів два вироки, але такого видовища не переживав. Видно, схоплення мене було для аґентів не абиякою сенсацією.

Надійшов комісар Фурман з якимось цивільним достойником, приглянулися мені. Фурман нібито дружньо заговорив „давно не бачилися" і дав наказ відвести на вартівню й зробити ревізію.

Тут насамперед розібрали догола, скинули речі на одну купу й двоє аґентів почали докладно оглядати тіло. Всі пахвини, зуби, волосся. А тоді взялися до вбрання. Методично рубець за рубцем обмацували й відпорювали підшивки, взялися до черевиків. Зрушили зап'ятки, забрали шнурівки. З кишень висипали все і все витрусили з портфелю та гаманця. На стіл викотилися дві маленькі рольки з прізвищами провірених організаторів і керівників терористичних нападів на Карпатську Україну.

В'язничний стражник стояв збоку, а аґенти поволі перевіряли все. Перевіривши, скидали у мій власний капелюх. В'язничний стражник, спершись рукою на стіл, приглядався, а потім теж почав перевіряти деякі речі й кидати їх у капелюх. І нагло мороз пішов мені поза шкурою: не поспішаючи, спроквола, ніби нехотячи, підняв він обидві рольки, покрутив у руках і кинув в капелюх, де вже були перевірені речі. Мені потемніло в очах: невже аж таке щастя? Стало мені легко й байдуже до того, що аґенти робили й про що питали мене. Головне пройшло: записки опиняться між моїми речами в депозиті, а звідтам їх, мабуть, ніхто ніколи не витягне.

Але марна була моя радість. Аґенти, скінчивши перевіряти, все ще раз висипали на стіл і знов почали перевіряти. Один з них помітив рольки, що висунулися з-поміж інших речей, розкрутив і почав читати польські прізвища. Всі здивувалися, а той, що мав рольки в руках, запитав: „А це що?" — „Це списки різних людей для Української Парляментарної Репрезентації", — відповів я ніби спокійно. Я рішив боронитися тим, що, мовляв, збирав списки, щоб дати УПР матеріяли про участь офіційних осіб у протиукраїнських нападах. Одначе, далі ніхто нічого мене не питав. Згорнули те, що їм непотрібне, у клунок, вложили у велику коверту й лишили для депозиту, а те, що їм виглядало підозрілим, разом із рольками, забрали з собою.

Стражник відпровадив мене у камеру, в якій, крім „візитирки" на коридор, ні вікна ні отвору на двір не було. Грюкнули за мною двері, заскреготів замок, і я залишився зі своїми думками сам. А було що думати!

Протягом двох днів немов забули про мене. А через два дні з'явились аж чотири аґенти, ще раз провели ревізію, закули мене, посадили в поліційне авто і — в дорогу. Я думав, що в Бриґідки, але, на мій жах, авто мчало просто на Бернадинську площу, де містилися командування львівського 6-го корпусу й страхітливі військові каземати контррозвідки. Хто входив туди, то коли й виходив живцем, платив здоров'ям і роками скороченого життя.

Під час перебування в тюрмах не раз доводилося мені зустрічати в'язнів, що перейшли через допити у львівській протирозвідці. Роки минули з часу тих допитів, а в'язні, які їх перейшли, аж пріли, розказуючи. А до того перед недавнім часом ми довідалися, що для „допомоги" львівській дефензиві переведено тимчасово капітана дефензиви з Тернополя, Зборовського, неперевершеного у рафінованому тортуруванні в'язнів, якому рівнею був тільки Кот Заремба у Луцьку. Блискавкою переходили мені ці думки й спомини через голову, але авто... замість в'їжджати в браму корпусної команди, минуло її, завернуло на Пекарську вулицю і стало перед одною з брам. Мене обступили аґенти, а були там і „ветеран" Гірний і молодий нарибок Тшемшальський, Радонь, Хім'як, Баб'яж. Гірний нібито дружньо, нібито з сумом, заговорив, та ще й по-українськи:

— Дай, Боже, здоров'я, пане Славцю!.. Зле, пане Славцю... Тепер готовий бути кінець!..

— Побачимо! — кинув я, надробляючи міною.

Юрмою відвели мене на котрийсь поверх до судді, яким виявився старий знайомий Капустінський. А той, не питаючи нічого, поспішно прочитав поставлені мені закиди і на тій підставі підписав судовий наказ арешту. Копію його дав мені.

(Далі буде)

30 ГРОМАД СКЛАЛИ $500 І БІЛЬШЕ НАЦІОНАЛЬНОГО ДАТКУ УККА

Ню Йорк. — Місяць грудень є традиційним місяцем кипучої громадської діяльности, а зокрема інтенсивної збірки національного датку. І цього року запізнені платники національного датку поспішають, щоб ще перед останнім днем грудня виконати свій національний обов'язок, а українські громади в цім краю змагаються за першість в збірці на УНФонд. В половині грудня вже тридцять громад досягли або перейшли $500 збірки, а рівна половина з них переступила $1,000. Мірилом цього успіху є минулорічні числа. За ввесь 1967 р. „тисячних" громад було 18, отже тільки на три більше, а „п'ятсотних" було 35, тобто лише на п'ять більше. Немає сумніву, що число таких заслужених громад в цім році збільшиться. Адже є ряд громад, яких тільки кількадесять долярів віддалюють від повної тисячки чи п'ятсот долярів збірки.

На першомі місці знаходиться громада Філядельфії, яка ще на один крок віддалена від своєї мети: $10,000. Її голова д-р Б. Гнатюк та реф. збірки інж. Т. Тещук запевнюють про скоре досягнення наміченої суми. З 13 місця в списку громад на місце 6 пересунулася громада Сиракюз, склавши понад $2,000. Про дальше збільшення збіркової суми дбає голова Відділу УККА мґр. М. Рубич і реф. збірки п. В. Майкович. До „тисячників" дійшла громада Балтимору, в якій провід збірки знаходиться в руках голови УККА п. В. Чорнодольського і реф. збірки п. Т. Поповича. На почесну листу громад тобто тих, що зібрали $500 або більше, в останнім тижні ввійшли громади Вашингтону, Д. К., Вінґгемптону і Пассейку. Вашинґтонська громада, під проводом голови УККА п. В. Задорецького і реф. збірки І. Малиновського, додержує обіцянки, зложеної на недавнім вічу УККА, й приславши до канцелярії УККА майже тисячу долярів, заняла 17 місце в табелі громад. Свій похід вгору на цій табелі розпочала велика громада Шикаґа, яка досі склала майже $3,000 і заняла 5 місце, заповідаючи дальшу інтенсивну збірку. Дальше продовжують збірку датку дуже працьовиті громади Нюарку, під проводом голови мґр. Я. Рака і реф. збірки Вол. Кобилянського, та Дітройту, однаково Метропалітального, як Гемтремк-Східнього Відділів УККА головою якого є інж. Вол. Тустанівський, а реф. УНФонду ред. П. Роготинський. Півтора тисячі долярів переступила громада Джерзі Ситі, яка, під проводом голови д-ра Є. Котика та реф. збірки В. Островського досягла минулорічну суму збірки й змагається про досягнення рекорду — бодай $2,000. Минулорічний переможець у збірці — Ню Йорк, перейшов суму $6,000 і прямує до свого минулорічного успіху. Ще не наблизилися до до свого минулорічного успіху громади Клівленду (хоч останньо прислали п'ятсот долярів), Міннеаполісу, Трентону і ін. але треба сподіватися, що в найближчих двох тижнях вони виконають намічені пляни. Факт, що в перших двох тижнях грудня до каси УККА вплинуло $10,000 зі збірки національного датку, дає основу сподіватися, що й цього року всі громади виконають національний обов'язок та що і ця черговa річна збірка закінчиться повним успіхом

Поруч поданий почесний список тридцяти найуспішніших громад у цьогорічній збірці. Цей список постійно збільшується новими прикладними громадями.

СПИСОК

Відділи УККА, які зібрали на УНФонд від січня м-ся до 15-го грудня 1968 року $500,00 і більше:

1.	ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па.		9,264.00
2	НЮ ЙОРК, Н. Й. — Метрополітальний:	4,912.85	
	Бруклин	1,299.14	6,211.99
3.	НЮАРК - ІРВІНГТОН, Н. Дж		4,343.00
4.	ДІТРОЙТ, Миш. Дітройт-Схід і Гемтремк	2,125.00	
	— Метрополітальний:	1,108.00	3,233.00
5.	ЧИКАГО, Ілл.		2,855.20
6.	СИРАКЮЗ, Н. Й.		2,257.00
7.	БОФФАЛО, Н. Й.		1,799.00
8.	ГАРТФОРД, Конн.		1,791.00
9.	ЛОРЕЙН, Огайо		1,765.00
10.	КЛІВЛЕНД — ПАРМА, Огайо		1,727.00
11.	ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж.		1,587.00
12.	РОЧЕСТЕР, Н. Й.		1,463.00
13.	ЯНГСТАВН, Огайо		1,365.00
14.	ЕЛІЗАБЕТ, Н. ДЖ.		1,037.00
15.	БАЛТИМОР,, Мд.		1,030.00
16.	БРІДЖПОРТ, Конн.		938.00
17.	ВАШИНГТОН, Д. К.		937.50
18.	ВИЛЛИМАНТИК, Конн.		908.00
19.	НЮ ГЕЙВЕН, Конн.		757.00
20.	НЮ БРАНСВИК — БАВНД БРУК, Н. ДЖ.		670.00
21,	БОСТОН, Масс.		670.00
22.	ПАССЕЙК — КЛІФТОН, Н. Дж.		643.00
23.	ПІТТСБУРГ, Па.		606.00
24.	КЕНТОН, Огайо		575.00
25.	МИЛВОКІ, Віс.		560.00
26.	ТРОЙ, Н. Й.		540.00
27.	МІННЕАПОЛІС — СТ. ПОЛ, Мінн.		540.00
28.	АМСТЕРДАМ, Н. Й.		521.00
29.	БІНГГЕМТОН, Н. Й.		521.00
30.	ЮТИКА, Н. Й.		500.00

Ділимося, для нас дуже сумною вісткою, що надійшла з Рідного Краю з Родиною, Приятелями і Знайомими, що наш Найдорожчий

БАТЬКО, ДІДУНЬО і ПРАДІД

бл. п.
СТЕПАН ЛОМИШ

відійшов у Вічність дня 1-го листопада 1968 року. Покійний народжений 16-го серпня 1883 р. в селі Мельничі б. Журавна. Довгі роки був управителем народних шкіл в різних місцевостях, а найдовше в селі Тяпче, пов. Долина. Останні роки, вже на пенсії, проживав в м. Болехові, Долинський р-н. Там і похоронений.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Залишились в глибокому жалі і смутку:

ЛЕВ — син
ДАРІЯ — невістка
ХРИСТЯ і МОТРЯ — внуки
АННА, ІРЕНА і ЗОНЯ — доньки в Краю

УПРАВА ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКОГО КЛЮБУ в НЮ ЙОРКУ
складає глибоке співчуття
членові Управи — заступникові Голови Клюбу
СТЕПАНОВІ КРИЖАНІВСЬКОМУ
з приводу невіджалуваної смерти

ЙОГО ДРУЖИНИ

•

Замість квітів, складаємо 15 долярів на Українських Воєнних Інвалідів.

Подаю до відома Близькій і Дальшій Родині та Громадянам села Рибники і міста Тернополя, що 3-го грудня 1968 р. по довгій і тяжкій недузі упокоївся в Бозі, проживши 88 літ

ІЗИДОР ЮСЬКЕВИЧ

довголітній управитель школи в Рибниках, член Учительської Громади в Бережанах, на еміґрації управитель Школи в в таборі Гайденав, а в останнім часі провідник невеликої української громади в Mingersdorf к. Koeln.

ПОХОРОН відбувся дня 9-го грудня 1968 р. в Мінґерсдорфі при співучасти всієї української громади і більшого числа німців, які його знали і шанували. Нагробне слово виголосив німецький парох.

Горем прибита дружина ЮЛІЯ

Замість квітів на могилу
бл. п. **НАДІЇ РОМАНКІВ**
складаємо 10.00 долярів
на Осередок НТШ у Сарселі, Франція.
Надія і Іван ДОРОТА

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

На службі громаді

(Закінчення зі стор. 2-ій)

можна назвати багато. А може варто подати ось хоча б такий приклад: у Канцелярії УККА працюють, і то не всі повний час, лише кілька осіб, але з Канцелярії вчасно розіслано 25 000 персональних листів-привітів з нагоди недалекого вже Різдва і Нового Року.

Громада відчуває цю увагу і розуміє значення праці УККА. До Канцелярії приходять листи не лише від політичних, суспільних і громадських діячів, як американських, так і закордонних, — приходять десятки й сотні листів від наших звичайних, рядових громадян. „Складаю національну вкладку 10 дол. за 1968 рік. Я хворий і старий, вже ходити сам не можу, але хочу оплатити свою належність, доки жию. Щасливої дальшої праці!" — пише 84-річний пенсіонер Петро Яворський з Міннеаполісу, Мін. Посилаючи чек на 25 дол., зразковий платник Народного фонду Д. Хром'як із Джамейки Плейн, Масс., додає: „Вірю, що УККА є тою рушійною силою, яка безперервно веде широку акцію в різних ділянках, в позитивному напрямку для українського народу" . . .

УККА — це твір вільної української людини. УККА працює для зміцнення Америки і для звільнення України з колоніяльних кайданів.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 22-го ГРУДНЯ 1968 р.

КАРТЕРЕТ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 342 Відд. о год. 1:30 по пол. в клясі ч. 2 при церкві св. Димитрія. Проситься членів вирівняти свою заборгованість. — Управа.

ГОЛКОЮ ПО ПЛАТІВКАХ

(Закінчення зі стор. 2-ій)

тично свої каталоги або інформації про нововидані платівки для точного їх каталогування, яке автор цих рядків веде протягом кількох років і які в фонотеці сягають до початків цього століття. Колись, як культурній нації, прийдеться такі каталоги видати, бо це виявлятиме нашу національну зрілість та вміння шанувати здобутки минулих поколінь.

Вкінці, для порівняння, закликаємо українських совєтських дослідників звукозаписного мистецтва скласти такий самий звіт своєму народові на сторінках української совєтської преси про досягнення мистців на батьківщині в цій ділянці протягом минулого року. Нехай історія пізніше скаже, який вклад давав увесь народ в умовах поневолення і порівняно маленька горстка втікачів-еміґрантів в умовах свободи. Адреса автора: Stefan Maksymjuk, 8505 Glenville Road, Takoma Park, Md. 20012, U.S.A.

Розшуки

ПОШУКУЮ
ІВАНА ВАСЬКІВ
народженого в Галичині.
Зголошуватися:
3726 So. 47th Street
Milwaukee, Wisconsin 53220

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила